

зовалъ постепенно отъ списваньето на черковныѣ книги въ Руссія, Българія и Сърбско (в), и *новъ*, който е езика на черковныѣ книги, печатаны въ Руссія, Полша и Венеція, особенно отъ когато са исправи превода на тѣзи книги.

«А за най-старъ памятникъ отъ черковно-славенската (старо-българска) писменность, почита са, както знаймы, Остроміровото *Евангеліе*, което са относя, вѣроятно, къдѣ 1056 г. и наречено є тѣй отъ името на Новгородскыя Посадникъ *Остромира*, за когото го былъ писалъ дьяконъ Григорій. Съ критическото изданіе на достопамятнѣйшія този изъ древнитѣ памятници, Академіята на наукиѣ еще въ нашитѣ дни стори безсмъртна услуга на Славенската писменность. Честь и слава на ученыя, който съ таквози тѣжаніе и умѣнье го предавъ намъ.»

II. — Нашъ единъ даровитъ археологъ, К. Петковичъ, който преди 20 години бѣше са явилъ на литературното поле, като преведе отъ нѣмскый езикъ на русскы интересната за насъ статья Ф. Миклошича: «*Фонетика болгарскаго нарѣчія*», прави отъ себе си важны едни бѣльжки въ края на статьята. Ный тукъ превождамы само една въ подтвърдѣніе или изтъясненіе на онуй, що рекохмы горѣ за нарѣчіята на отечественныя нашъ езикъ.

«Българската рѣчь, казва той, като рѣчь на единъ народъ, разѣединенъ отъ высоки горы и лишенъ отъ образование въ теченіе на дълго време, расцѣпила са е на много разнорѣчія, които, ако ги сгруппирамы по главныѣ имъ сходства и различія, тогазъ може да са подраздѣли на двѣ главны нарѣчія — на *Юго-Западно* и *Сѣверо-Въсточно*».

(в) Споредъ по-многого славенскы археологы, тѣзи два рода съставятъ старо-българскыя езикъ, на който съ време были преведены по-вечето черковны книги, като начнемъ отъ Евангеліето.